

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Fkf.346/2013/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a **2014. év szeptember hó 11. napján** tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt **fk. vádlott** ellen indult büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2013. év június hó 11. napján kihirdetett 7.Fk.27/2012/49. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott köznyugalom elleni bűncselekményét a 2012. évi C. törvény 339. § (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétségének, az élet, testi épség és az egészség elleni bűncselekményét a 2012. évi C. törvény 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntette kísérletének **minősíti**.

A vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 8.880,- (Nyolcezer-nyolcszáznyolcvan) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében fk. vádlottat garázdaság vétsége [1978. évi IV. törvény 271. § (1) bekezdés] és testi sértés büntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 170. § (1) és (2) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 5 hónap fk. fogházbüntetésre ítélte, elrendelte továbbá a Budakörnyéki Bíróság 1.Fk.420/2009/3. számú ítéletével kiszabott 8 hónap fk. fogházbüntetés végrehajtását, valamint rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében; fk. vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A **Pest Megyei Főügyészség** a súlyosításra irányuló fellebbezés **Fk.4719/2011/7. szám** alatt benyújtott írásbeli indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás során, a bizonyítékok teljes körének értékelésével helyesen, gyakorlatilag a vádirattal egyező tényállást állapított meg, ugyanakkor

törvényesen minősítette a vádlott cselekményét a vádirati minősítéstől eltérően garázdaság vétségének és súlyos testi sértés büntette kísérletének.

A büntetés kiszabása során azonban helytelenül értékelte cselekménye társadalomra veszélyességét. A vádlott, bár fiatalkorú volt a cselekmény elkövetésekor, büntetett előéletű, aki büntető eljárások és felfüggesztett szabadságvesztés büntetés hatálya alatt állt. A vádbeli cselekményt mindössze két héttel azután követte el, hogy egy korábban rablás miatt kiszabott szabadságvesztés büntetés próbaideje letelt.

A tanúk vallomása alapján erőszakos magatartásra hajlamos, agresszív személyiség, akit az eddigi büntetések nem tartottak vissza az újabb és újabb bűncselekmények elkövetésétől.

Erre figyelemmel a kiszabott 5 hónap végrehajtandó fk. fogházbüntetésnek nincs kellő visszatartó ereje, ezért a szabadságvesztés büntetés tartamának súlyosítása és közügyektől eltiltás kiszabása indokolt vele szemben.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.764/2013/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, a vádlott és védő fellebbezését alaptalannak ítélte meg.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügy tárgyalása során a perrendi szabályokat, köztük a fiatalkorúakra vonatkozó speciális rendelkezéseket maradéktalanul betartotta. Az ítélezése alapjául szolgáló tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével, a Be. 351. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól és hibáktól mentesen állapította meg. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is teljesítette, a felmentésre irányuló fellebbezések a bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadják, ami a tényálláshoz kötöttség folytán eredményre nem vezethet.

A törvényszék a megállapított tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a cselekmények minősítése is törvényes.

A büntetés nemének és mértékének meghatározásakor a törvényszék körültekintően vette számba az irányadó körülményeket, azonban nem a súlyuknak megfelelően értékelte. A súlyosító körülmények nagyobb számára és nyomatékára figyelemmel, a vádlottal szemben lényegesen hosszabb tartamú fk. fogházbüntetés és mellékbüntetésként közügyektől eltiltás kiszabása indokolt.

Mindezek alapján indítványozta az ítélet - büntetést kiszabó részében történő - megváltoztatását, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdés alapján annak helybenhagyását.

A nyilvános ülésen az ügyész az írásbeli átiratában foglaltakkal egyező indítványt tett.

A vádlott védője a felmentésre irányuló fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban védelem végig következetesen hangoztatta, hogy nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. A törvényszék részletes, mindenre kiterjedő eljárást folytatott le, azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehet megállapítani a bűnösségét, mert számtalan ellentmondás feszül a

szubjektív bizonyítékok, a sértettek és a tanúk vallomása között, így teljes bizonyossággal nem lehet kijelenteni, hogy ő követte el ezt a cselekményt.

A bejelentett fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok szerint, azokat betartva, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le.

A Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás hiánytalan felderítése érdekében a bizonyítást a szükséges körben lefolytatta, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékokat beszerezte.

A tárgyalás előkészítésének szakaszában igazságügyi orvos-szakértőt vont be 2. sértett sérüléseinek vizsgálatára.

Kihallgatta tanúként a sértetteket (1. és 2), valamint a helyszínen tartózkodó embereket (3., 4, 5, 6, 7), a mentőállomás gépkocsivezetőjét (8.), a helyszínre hívott rendőr ismerőst (9), a vádlott testvérét (10).

A nyomozás során a sértett állapotának vizsgálatára kirendelt dr. igazságügyi orvos-szakértőt is megidézte és a tárgyaláson meghallgatta.

Ismertette a szakértői véleményeket, az egyéb okirati bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaztak, ezzel eleget tett azon követelménynek is, mely szerint a bíróság csak olyan bizonyítékot használhat fel és értékelhet, amelyet a tárgyalás anyagává tett.

Az érdemi felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata alapján részben megalapozatlan, mert a tényállás hiányos. A megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel orvosolta.

A tényállást az ítélet 5. oldal hatodik bekezdésében kiegészíti azzal, hogy a vádlott azért vitte magával a két teli sörösüveget, hogy fogyasszon belőle.

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A Be. 78. § (3) bekezdés értelmében a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

Az ítéletnek a - Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont szerinti - bizonyítékok számbavételét és értékelését tartalmazó részében az elsőfokú bíróság példásan, meghatározott logikai sorrendben, követhető és ellenőrizhető módon fejtette ki azon meggyőződését, hogy mely bizonyítékoknak adott hitelt és ezt a döntését mire alapozta.

Az indokolás iratszerű, pontos, messzemenően tükrözi az elsőfokú bíróság alaposágát, igényességét és felkészültségét, mely nyomon követhető a tárgyalási jegyzőkönyvekben és a teljes bizonyítási anyagban is. Indokolása a perrendi szabályoknak megfelelő, értékelő tevékenysége a hétköznapi gondolkodással ellentétes megállapítást nélkülöző.

Itt utal arra a másodfokú bíróság, hogy a bizonyítékok mérlegelésének a bírói gyakorlatban alkalmazott módja az, hogy a bíróság egy adott vallomásnak más bizonyítékokkal is megerősített részeit fogadja el hitelesnek (BH 1998/418. számú eseti döntés). Erre hivatkozással nem támadható az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége, miszerint a törvényszék az ügyben a sértettek és a velük jelen lévő 2. tanúk nyilatkozatának kizárólag azon részeit vette figyelembe a tényállás megállapításánál, melyet más hiteles vallomás vagy egyéb bizonyíték alátámasztott (elsőfokú ítélet 13. oldal első bekezdés).

A bizonyítékoktól a tényálláshoz vezető következtetések során az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett. A vádlott sem vitatta, hogy aznap a helyszínen tartózkodott, azonban azon védekezése, hogy már otthon volt, amikor a bántalmazások történtek, egyértelmű cáfolatot nyert. Egyrészt 11. és 6. tanúk határozottan felismerték benne a menekülő támadót, másrészt 8. tanú következetesen nyilatkozta, hogy a sértett elmondása szerint a tettes „... fia” volt, aki azonos a vádlottal.

A törvényes bizonyítékok olyan zárt logikai láncot képeznek, melyek alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy fk. vádlott elkövette a terhére rótt bűncselekményt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes mérlegelésével állapította meg a vádirati tényállástól eltérően, hogy 2. bántalmazása nem sörösüveggel történt, hiszen a sértett ilyen tartalmú vallomását a bírósági szakban beszerzett igazságügyi orvos-szakértői vélemény (bírósági iratok 10. sorszám alatt) nem támasztotta alá, a sérülések két rendbeli, direkt, kis erejű erőbehatásra alakultak ki, azonban eszközre nem jellemző módon.

1. sértett sörösüveggel történő bántalmazásáról az igazságügyi orvos-szakértői vélemény (nyomozati iratok 89. oldal) azt tartalmazza, hogy a sérülések mindegyike hegyel-éllel rendelkező eszköztől alakult ki, középest lényegesen meghaladó mértékű, direkt erőbehatásra. E véleményt dr. szakértő tárgyalási meghallgatása során is fenntartotta, azzal egészítette ki, hogy a közepes mértéket meghaladó, de a nagy mértéket el nem érő erőbehatásra keletkezett a sérülés.

Az elsőfokú bíróság a tényállásban azt állapította meg, hogy „legalább közepes erővel” történt a sörösüveg elhajítása. Ez megfelel a Be. 4. § (2) bekezdésben foglalt „in dubio pro reo” alapelvnek, ugyanis ha nincs kétséget kizáróan bizonyítva a bántalmazás ereje, akkor az eljárási törvény szerint mindig a vádlott javára kell mérlegelni, tehát a közepest meghaladó erőt közepes erőként kell megállapítani.

A tényállásban leírt tények megfelelnek a hitelesnek elfogadott bizonyítékoknak, annak pontosítása csupán az ítélet 5. oldal hatodik bekezdésében volt indokolt. A rendelkezésre álló bizonyítékoknak a vádlott javára történő mérlegelése útján kétséget kizáró módon annyit lehet ítéleti bizonyossággal rögzíteni, hogy a vádlott azért vitte magával a két sörösüveget, hogy fogyasszon belőle. E körben a vádlott nyilatkozatot nem tett, mivel tagadta, hogy a cselekménynél jelen volt. A helyszíni szemle jegyzőkönyv pedig csak azt rögzíti, hogy egy sörösüvegtől származó üvegtörmelékét találtak, mellette valamilyen folyadék - feltehetőleg a benne lévő tartalom -, illetve attól nem messze pedig egy ép állapotban lévő sörösüveget. Így arra következtetni nem lehetett, hogy a vádlott eleve azzal a szándékkal vitt magával üvegeket, hogy azzal később bántalmazzon valakit.

A felmentésre irányuló fellebbezések - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikái, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, és a terheltek tagadásból álló védekezésének elfogadását célozták. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést fk. vádlott bűnösségére.

A bűncselekmények minősítése megfelel meg az anyagi jogszabálynak.

Az elsőfokú bírósági ítélet a 18-20. oldalon valamennyi bűncselekmény esetében részletes jogi indokolást tartalmaz, az abban kifejtetteket a másodfokú bíróság is osztotta, 1. sérelmére elkövetett cselekményéhez kapcsolódóan az alábbi kiegészítéssel.

A szándék jellegének elemzése során az elkövetőnek a véghezvitel időpontjában fennálló tudattartalmát kell vizsgálni, amelyhez az elkövetés anyagi és tárgyi tényezőinek az értékelése szolgál alapul. E körben a 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat - mely irányadónak tekinthető a meghozatala előtt elkövetett bűncselekmények elbírálása során is (BH 2013. évi 179. számú eseti döntés) - ad részletes iránymutatást.

A jogi indokolás körében az elsőfokú bíróság meggyőző érveléssel mutatott rá, hogy a fiatalos vádlott testi sérülés okozására irányuló egyenes szándékkal bántalmazta 1. sértettet, azonban a támadott testtájék, az elkövetés eszközül használt sörösüveg, az elkövetési mód és az alkalmazott erő nagysága alapján

helyesen jutott arra a megállapításra, hogy nem lehet olyan következtetést levonni, hogy fk. vádlott szándéka eshetőlegesen kiterjedt az életveszélyes sérülés okozására, hiszen alappal bízhatott abban, hogy ez az eredmény el fog maradni. Mivel az életveszélyes sérülés bekövetkezése, mint eredmény viszonylatában a bűnösség gondatlan alakzata áll fenn, a törvényszék a testi épség elleni cselekményt helytállóan minősítette súlyos testi sértés büntette kísérletének.

Az elsőfokú bíróság által is felhívott 34/2007. számú BK vélemény értelmében bűnhalmazat létesül, ha az elkövető egy cselekménnyel a garázdaság, valamint a testi sértés tényállását is megvalósítja, feltéve, hogy a testi sértés törvényi büntetési tétele nem súlyosabb, mint a garázdaságé.

Az 1. sérelmére elkövetett cselekmény esetében kizárólag a minősített garázdasággal halmazatban lehetne megállapítani a nem súlyosabban büntetendő súlyos testi sértést. Jelen ügyben a garázdaság minősített esetei közül a felfegyverkezve történő elkövetés megállapítása merülhet fel.

Ehhez elengedhetetlen, hogy az elkövető az ellenállás leküzdése vagy megakadályozása érdekében tartsa magánál az élet kioltására alkalmas eszközt. A sörösuveg nyilvánvalóan alkalmas az élet kioltására, azonban az irányadó tényállás alapján fk. vádlott nem e végett vitte azt magával, ezért terhére a garázdaság minősített esete nem, csupán annak alapesete állapítható meg. Figyelemmel azonban a szubszidiaritás elvére, a súlyosabban minősülő testi sértés mellett a garázdaság alapesetének önálló jogi értékelése kizárt.

E megállapításokat követően az új Büntető törvénykönyv, a 2012. évi C. törvény 2013. július 01. napján - a cselekmény elkövetése, illetve nem jogerős elbírálása és az ügy másodfokon történő jogerős befejezése között - történt hatálybalépésére tekintettel a másodfokú bíróság vizsgálta, hogy fk. vádlottra nézve az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi szabályok alkalmazása eredményez kedvezőbb elbírálást.

A cselekmény elkövetésének időpontjában hatályban lévő 1978. évi IV. törvény, illetve az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény 2. § szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Ha azonban a cselekmény az elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálandó el, akkor az új törvényt kell alkalmazni. A másodfokú eljárás idején hatályos 2012. évi C. törvény rendelkezéseit mind a cselekmény minősítése, mind a büntetés kiszabása körében vizsgálni kell.

Az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) és (2) bekezdés szerinti testi sértés büntette, az 1978. évi IV. törvény 271. § (1) bekezdés szerinti garázdaság vétsége büntetési tétele megegyezik a 2012. évi C. törvény különös részében e bűncselekmények esetében meghatározott tételkerettel [164. § (1) és (3) bekezdés, 339. § (1) bekezdés].

A büntetés kiszabásának elvei nem változtak: az 1978. évi IV. törvény 83. § (2) bekezdés és a 2012. évi C. törvény 80. § (2) bekezdés is akként rendelkezik, hogy

határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó.

A fiatalkorúak esetében az 1978. évi IV. törvény 110. § (1) és (4) bekezdésben és a 120. § (1) bekezdésben meghatározott büntetéskiszabási szabályok egyezők [2012. évi C. törvény 109. § (1) és (3) bekezdés c.) pont és 123. § (1) bekezdés c.) pont].

A jogalkotó mindkét törvényben fk. fogház fokozatot ír elő [1978. évi IV. törvény 110. § (3) bekezdés a.) pont, 2012. évi C. törvény 110. § (2) bekezdés].

Az 1978. évi IV. törvény a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét akként szabályozza, hogy az automatikusan a szabadságvesztés végrehajtási fokozatához igazodik [1978. évi IV. törvény 112. § (1) bekezdés], annak lehetősége fk. fogház esetében a büntetés legalább kétharmad részének letöltését követően nyílik meg. A 2012. évi C. törvény 38. § (1) és (2) bekezdése szerint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját - felnőttkorú és fiatalkorú elkövető esetében is, a végrehajtási fokozattól függetlenül - a bíróság állapítja meg az ügydöntő határozatában és ha ez nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap.

E tekintetben látszólag az új törvény kedvezőbb rendelkezéseket nem tartalmaz, azonban kiemelendő, hogy az 1978. évi IV. törvény 111. § (4) bekezdés értelmében, ha az elítelt a szabadságvesztés megkezdésekor huszonegyedik életévét betöltötte vagy a végrehajtás alatt tölti be, a bíróság a 42-44. §-ok alapján határozza meg a szabadságvesztés végrehajtásának fokozatát. Fk. vádlott 2014. október 18. napján tölti be a huszonegyedik életévét, tehát legkésőbb a büntetés végrehajtása alatt a végrehajtási fokozat az 1978. évi I. törvény 43. § a.) pont alapján börtönre változik, ezáltal a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége a büntetés legalább háromnegyed részének letöltését követően nyílik meg.

Ilyen rendelkezést a 2012. évi C. törvény nem tartalmaz, a büntetések és az intézkedések végrehajtásáról szóló a 1979. évi 11. törvényerejű rendelet 14. § (1) és (2) bekezdés viszont igen. Ennek értelmében, ha a szabadságvesztést az ítélet szerint fiatalkorúak börtönében vagy fiatalkorúak fogházában kell végrehajtani, de az elítelt a huszonegyedik életévét a büntetés végrehajtásának megkezdése előtt betölti, az első fokon eljáró bíróság székhelye szerint illetékes büntetés-végrehajtási bíróság az iratok alapján a 2012. évi C. törvény 37. §-a szerint meghatározza a szabadságvesztés fokozatát, ennek során a 2012. évi C. törvény 35. § (2) bekezdése alapján a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot is meghatározhat; illetve ha a fiatalkorúak börtönében vagy a fiatalkorúak fogházában levő elítelt a szabadságvesztés végrehajtása alatt betölti a huszonegyedik életévét, a szabadságvesztés fokozatának a 2012. évi C. törvény 37. §-a alapján történő meghatározása, valamint a fiatalkorú végrehajtás során tanúsított magatartására figyelemmel a 2012. évi C. törvény 35. § (2) bekezdésének alkalmazása iránt a büntetés-végrehajtási intézet tesz előterjesztést a büntetés-végrehajtási bírósághoz.

A büntetések és az intézkedések végrehajtásáról szóló a 1979. évi 11. törvényerejű rendelet 126. § (2c) bekezdés szerint a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV.

törvény alkalmazásával kiszabott szabadságvesztésre ítelt a 2013. június 30. napján hatályban volt 1978. évi IV. törvény rendelkezései szerint bocsátható feltételes szabadságra. Mindezen rendelkezéseket összevetve tehát a fiatalkorú vádlott büntetésének végrehajtási fokozata a huszonegyedik életévének betöltésével az általános, felnőttkorú elkövetőkre vonatkozó szabályok szerint kerül meghatározásra, a feltételes szabadságra bocsátás szabályozása is eszerint fog történni.

A Kúria Büntető Kollégiumának 4/2013. (X. 14.) számú véleménye szerint is határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, a törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint fk. vádlott esetében - figyelemmel arra, hogy huszonegyedik életévét legkésőbb a büntetés végrehajtása alatt betölti, a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtönre változik, mely büntetésből engedélyezett feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása miatt - az elbíráláskor hatályos jogszabály alkalmazása kedvezőbb elbírálást eredményez, ezért az ítélőtábla vele szemben a 2012. évi C. törvény szabályait alkalmazta.

Ennek megfelelően fk. vádlott

- köznyugalom elleni bűncselekményét a 2012. évi C. törvény 339. § (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétségének,
- az élet, testi épség és az egészség elleni bűncselekményét a 2012. évi C. törvény 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének minősítette, mely utóbbi a 10 § (1) bekezdés alapján kísérleti szakban rekedt.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között kell kiszabni. A fiatalkorúak esetében a 2012. évi C. törvény 106. § (1) és (3) bekezdés értelmében a büntetés vagy alkalmazott intézkedés célja elsősorban az, hogy a fiatalkorú helyes irányba fejlődjön és a társadalom hasznos tagjává váljon, erre tekintettel az intézkedés vagy büntetés megválasztásakor a fiatalkorú nevelését és védelmét kell szem előtt tartani. Szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazni vagy büntetést kiszabni csak akkor lehet, ha az intézkedés vagy a büntetés célja más módon nem érhető el.

A fiatalkorúakkal szemben a joghátrány megválasztásánál a fokozatosság elvét kiemelt figyelemmel kell alkalmazni, az intézkedések általában megelőzik a büntetéseket, a fiatalkorú nevelése és fejlődése eléréséhez legcélravezetőbb joghátrányt kell megválasztani, először az enyhébb, majd súlyosabb intézkedés alkalmazása kerül előtérbe, végül büntetés kiszabására kerül sor. Ezen túl másik

fontos alapelv, hogy szabadságelvonással járó intézkedést vagy büntetést megelőzően először lehetőleg olyat kell választani, amely nem jár szabadságelvonással.

A fiatalkorú vádlott korábban már többször volt büntetve, vele szemben a bíróság két alkalommal is végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést szabott ki. A környezettanulmány alapján a vádlott személyi körülményei körében megállapított tényekből kiderül az is, hogy korábban védelembe vételére került sor beilleszkedési és magatartási problémák miatt. Sem a korábbi joghátrányok, sem a gyermekvédelmi intézkedések nem érték el céljukat, mert tanulmányait abbahagyta, illetve újabb bűncselekményeket követett el. Mindezek azt támasztják alá, hogy a fokozatosság elvét szem előtt tartva jelen ügyben csak végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására kerülhet sor.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket nagyrészt helyesen ismerte fel.

Az elsőfokú bíróság azonban nem vette figyelembe enyhítő körülményként a sértett felróható közrehatását (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/4. pont). Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a fiatalkorú vádlott a jogtalanság talaján állt, azonban az irányadó tényállás szerint elindult már hazafele, amikor őt ketten üldözőbe vették, ekkor hajította támadói felé a sörösüveget.

A fenti nagy nyomatékkal értékelendő enyhítő körülményre figyelemmel fk vádlott esetében az ítélőtábla a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést nem találta alaposnak. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés szükséges, de elegendő is a büntetési célok eléréséhez. A szabadságvesztés tartamának olyan mértékű súlyosítására, mely az ítélet megváltoztatását indokolta volna, a másodfokú bíróság indokot nem látott, figyelemmel a Be. 371. § (2) bekezdésben megfogalmazott azon rendelkezésre is, hogy a törvényi büntetési tételkeretek között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának nincs helye (Bkv. 16. számú kollégiumi vélemény).

A kiszabott szabadságvesztés a 2012. évi C. törvény 6. § (1) bekezdés és 81. § (1) bekezdés alapján halmazati büntetés.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata a 2012. évi C. törvény 110. § (2) bekezdés alapján fk. fogház.

Az ítélőtábla a 2012. évi C. törvény 38. § (1) és (2) bekezdés a.) pontja alapján rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

A felfüggesztett szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelésére a 2012. évi C. törvény 87. § b.) pont alapján került sor.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla - a Be. 361. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét fk. vádlottal szemben megváltoztatta. Egyéb, a törvénynek megfelelő rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

Tekintettel arra, hogy a vádlotti és védői fellebbezések enyhítésére irányulóan eredményre vezettek, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (2) bekezdés alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2014. évi szeptember hó 11. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.	Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2013. év június hó 11. napján kihirdetett 7.Fk.27/2012/49. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Fkf.346/2013/5. számú ítéletében foglalt változtatásokkal **2014. év szeptember hó 11. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2014. évi szeptember hó 11. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

*Kiadmány hitelélül:
tiszttviselő*